

Homilia habita in ecclesia Cyrini

Τοῦ αὐτοῦ ἐξ ὁμιλίας ῥηθείσης ἐν τῇ Κυρίνου ἐκκλησίᾳ,
τρισκαιδεκάτῃ τοῦ φαμενώθ μηνὸς κατ' Αἰγυπτίους, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Ἡσαΐου
ῥητὸν ἐρμηνεύει τὸ φάσκον· Κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας καὶ πάλιν
ἀφείλεν ὁ θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντὸς προσώπου.

Ὁ μὲν γὰρ τῶν ὄλων θεός, ἅτε δὴ ζωὴ καὶ ζωοποιὸς ὑπάρχων, ἀφθαρτον ἐπὶ
γῆς ζῶον ἠθέλησεν εἶναι τὸν ἄνθρωπον, εἰ <καὶ> φύσεώς ἐστι φθαρτῆς. Ὁ δέ,
ἐπεὶ περ ἦν πονηρὸς καὶ βάσκανος, ἐπεβούλευσε τῷ γένει, ἀντετάττετο τῇ βουλήσει
τοῦ δημιουργοῦ, κατεκόμισε πανούργως εἰς παρακοήν, εἰδὼς ὅτι πεσεῖται δι' αὐτῆς
εἰς θάνατον.